

CONSILIUL LEGISLATIV

Director permanent al Senatului

Bp. 406 / 21.7.2026

AVIZ

**referitor la propunerea legislativă privind protecția minorilor
în utilizarea serviciilor de rețele sociale online**

Analizând propunerea legislativă privind protecția minorilor în utilizarea serviciilor de rețele sociale online (b406/23.06.2026), transmisă de Secretarul General al Senatului cu adresa nr. XXXV/3156/29.06.2026 și înregistrată la Consiliul Legislativ cu nr. D609/30.06.2026,

CONSILIUL LEGISLATIV

În temeiul art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 73/1993, republicată, și al art. 29 alin. (3) din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Legislativ,

Avizează favorabil propunerea legislativă, cu următoarele observații și propuneri:

1. Propunerea legislativă are ca obiect de reglementare instituirea unor măsuri pentru protecția minorilor în utilizarea serviciilor de rețea socială online, prin interzicerea accesului minorilor care nu au împlinit vârsta de 15 ani, stabilirea unor măsuri de protecție pentru minorii care au împlinit vârsta de 15 ani, dar nu au împlinit vârsta de 18 ani, reglementarea gestionării conținutului cu risc, precum și instituirea unor atribuții de supraveghere și a unui regim sancționator.

2. Prin conținutul său normativ, propunerea legislativă face parte din categoria legilor ordinare, iar în aplicarea dispozițiilor art. 75 alin. (1) din Constituția României, republicată, prima Cameră sesizată este Senatul.

3. Precizăm că, prin avizul pe care îl emite, Consiliul Legislativ nu se pronunță asupra oportunității soluțiilor legislative preconizate.

4. Referitor la problematica protecției minorilor în mediul online, precizăm că se află în procedură legislativă o serie de propuneri legislative cu obiect similar:

- propunere legislativă privind protecția minorilor sub 18 ani în fața conținutului nociv distribuit pe platformele online de tip very large online platforms (vlop) (b193/2025);
- propunere legislativă intitulată Legea majoratului online (b222/2025),
- propunere legislativă pentru completarea Legii nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului (b45/2026);
- propunere legislativă pentru protecția minorilor împotriva riscurilor utilizării rețelelor sociale (Plx.61/2026);
- propunere legislativă privind protecția minorilor sub 16 ani pe platformele de social media (b54/2026).

5. Având în vedere că proiectul cuprinde dispoziții referitoare la exercitarea și protejarea drepturilor copilului, considerăm că sunt incidente prevederile art. 154 din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, potrivit cărora elaborarea proiectelor de acte normative care fac referire la oricare dintre drepturile copilului prevăzute de această lege se realizează obligatoriu cu **avizul ministerului de resort**, respectiv al Ministerului Muncii, Familiei, Tineretului și Solidarității Sociale.

6. Deși **Expunerea de motive** cuprinde unele considerații privind interesul superior al copilului, exercitarea progresivă a autonomiei digitale și protecția vieții private, acestea nu constituie o analiză suficientă a impactului reglementării asupra drepturilor și libertăților fundamentale. În consecință, se impune completarea instrumentului de prezentare și motivare cu **evaluarea necesității și proporționalității măsurilor propuse, inclusiv în raport cu libertatea de exprimare și de informare, dreptul la viață privată și protecția datelor cu caracter personal.**

7. Cu caracter prealabil, formulăm următoarele **observații de principiu** privind concepția de reglementare a proiectului și adecvarea soluțiilor legislative propuse, atât în raport cu scopul urmărit, cât și cu dreptul Uniunii Europene aplicabil.

7.1. Raportul tematic al Organizației Mondiale a Sănătății, intitulat „*A focus on adolescent social media use and gaming in Europe, central Asia and Canada: Health Behaviour in School-aged Children international report from the 2021/2022 survey*”, care a analizat situația adolescenților de 11, 13 și 15 ani din 44 de țări și regiuni, evidențiază **necesitatea urgentă ca statele să ia în considerare consolidarea măsurilor privind reglementarea și accesul tinerilor la tehnologiile digitale, în cadrul unei abordări cuprinzătoare**, care să includă, între altele, educația pentru alfabetizare digitală în școli, implicarea

famiiliilor și asigurarea unor servicii adecvate de sprijin, formarea cadrelor didactice și a profesioniștilor relevanți, precum și responsabilizarea platformelor online în ceea ce privește aplicarea limitelor de vârstă și promovarea unei proiectări responsabile a serviciilor destinate utilizatorilor minori.

În aceste condiții, **interzicerea accesului minorilor sub o anumită vârstă la serviciile de rețele de socializare online nu poate fi considerată, prin ea însăși, suficientă pentru atingerea scopului urmărit.** Soluția legislativă trebuie integrată într-un ansamblu coerent de măsuri preventive, educative și de sprijin, destinate atât minorilor și familiilor acestora, cât și profesioniștilor implicați, precum și de măsuri prin care siguranța minorilor să fie avută în vedere încă din etapa proiectării serviciilor online.

7.2. În raport de obiectul specific de reglementare precizăm că, la nivelul dreptului derivat al Uniunii Europene, prezintă incidență dispozițiile Regulamentului (UE) 2022/2065 al Parlamentului European și al Consiliului din 19 octombrie 2022 privind o piață unică pentru serviciile digitale și de modificare a Directivei 2000/31/CE (Regulamentul privind serviciile digitale), **act juridic obligatoriu în toate elementele sale și care se aplică direct în fiecare stat membru,** potrivit art. 288 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.

În acest sens, menționăm că art. 28 alin. (1) din **Regulamentul privind serviciile digitale stabilește în sarcina furnizorilor de platforme online accesibile minorilor obligația de a institui măsuri adecvate și proporționale** pentru a asigura un nivel ridicat de confidențialitate, siguranță și securitate a minorilor în cadrul serviciului lor.

Din perspectiva **eficacității și proporționalității** măsurilor ce trebuie instituite, fără a ne pronunța asupra oportunității soluției legislative propuse, apreciem că **o interdicție completă privind utilizarea sub 15 ani a rețelelor de socializare riscă să fie ușor de eludat și să ignore diferențele relevante de dezvoltare între grupe de vârstă.**

În logica argumentelor invocate frecvent de specialiști în spațiul public, o alternativă ar fi un model etapizat, în care, pentru segmentul de vârstă de la 12 sau 13 ani până la 15 sau 16 ani, se permite **accesul condiționat la rețele de socializare care respectă cerințe de protecție a minorului, cu acordul și implicarea părinților sau tutorelui.**

Totodată, apreciem că o trecere bruscă, la împlinirea vârstei de 15 ani, de la interdicție totală la acces nerestricționat la platformele de socializare nu este, în sine, o soluție optimă din perspectiva protecției

minorilor, întrucât nu favorizează formarea graduală a competențelor de utilizare responsabilă și nici adaptarea progresivă la riscurile specifice mediului online. În această logică, un regim tranzitoriu, cu acces condiționat și garanții adecvate pentru categoria 12/13 - 15/16 ani, poate asigura o tranziție mai controlată și mai ușor de corelat cu măsurile educaționale și cu rolul părinților sau tutorelui.

Prin urmare, în considerarea principiilor proporționalității și a interesului superior al copilului, se recomandă analizarea instituirii unui mecanism de tranziție și corelarea cu măsuri de sprijin (alfabetizare media și digitală, informare și îndrumare pentru părinți etc.), pentru a evita ca protecția minorilor să fie redusă exclusiv la un instrument prohibitiv.

7.3. La art. 8, semnalăm că reglementarea competențelor Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații (ANCOM) necesită o reanalizare de ansamblu, atât sub aspectul temeiului juridic al intervenției acestei autorități, cât și al sferei furnizorilor față de care competențele respective pot fi exercitate.

Astfel, proiectul are în vedere serviciile oferite destinatarilor aflați pe teritoriul României, independent de locul de stabilire al furnizorului, însă prevede că ANCOM dispune măsurile de conformare „în exercitarea atribuțiilor sale de coordonator al serviciilor digitale, potrivit Regulamentului (UE) 2022/2065”. Or, potrivit art. 56 alin. (1) din regulament, **statul membru în care se află locul principal de stabilire al furnizorului de servicii intermediare are competența exclusivă de a supraveghea și de a asigura respectarea regulamentului**, cu excepțiile prevăzute la alin. (2) - S(4). În cazul furnizorului care nu este stabilit în Uniunea Europeană, art. 56 alin. (6) stabilește competența statului membru în care își are reședința sau este stabilit reprezentantul său legal ori, după caz, competența Comisiei Europene.

În consecință, **simpla oferire a serviciilor către destinatari aflați în România nu conferă ANCOM, în calitate sa de coordonator al serviciilor digitale, competența de a exercita prerogativele prevăzute de regulament față de furnizorii stabiliți în alte state membre.** Se impune, așadar, stabilirea expresă a întinderii și modalităților de exercitare a competențelor ANCOM pentru aplicarea obligațiilor instituite prin prezenta lege, cu delimitarea acestora de atribuțiile exercitate în temeiul Regulamentului (UE) 2022/2065 și cu respectarea normelor europene privind repartizarea competenței între autoritățile statelor membre și Comisia Europeană.

Având în vedere caracterul de armonizare deplină al Regulamentului (UE) 2022/2065, astfel cum rezultă din considerentul (9), potrivit căruia „*prezentul regulament armonizează pe deplin normele aplicabile serviciilor intermediare pe piața internă*”, statele membre nu pot institui, în principiu, cerințe naționale suplimentare cu privire la aspectele reglementate de acesta, cu excepția cazului în care regulamentul prevede în mod expres o asemenea posibilitate. În consecință, în domeniile astfel armonizate, apreciem că proiectul ar trebui să se limiteze la stabilirea vârstei minime de acces, ca interdicție adresată minorilor, fără instituirea în sarcina furnizorilor de platforme online a unor obligații suplimentare. În acest scop, obligațiile și mecanismele de supraveghere și sancționare prevăzute de proiect trebuie reanalizate și, după caz, eliminate ori reformulate, prerogativele conferite de regulament coordonatorului serviciilor digitale neputând fi exercitate, în temeiul acestei calități, pentru aplicarea unor obligații instituite exclusiv prin legea națională.

Totodată, întrucât proiectul instituie cerințe obligatorii cu caracter general, care vizează în mod explicit și specific furnizarea unor servicii ale societății informaționale, acesta prezintă caracteristicile unei reglementări tehnice în sensul art. 1 alin. (1) lit. e) și f) din Directiva (UE) 2015/1535. În consecință, considerăm că este necesară notificarea proiectului Comisiei Europene, potrivit art. 5 din directivă, precum și respectarea termenului de amânare a adoptării prevăzut la art. 6.

7.4. În vederea corelării și sistematizării legislației, semnalăm existența și în alte acte normative a unor norme care reglementează protecția minorilor în mediul online, după cum urmează:

a) art. 28 alin. (1), (2) și (4) din **Legea nr. 272/2004** privind protecția și promovarea drepturilor copilului:

„Art. 28. - (1) *Copilul are dreptul la libertate de exprimare.*

(2) *Libertatea copilului de a căuta, de a primi și de a difuza informații de orice natură, inclusiv în mediul online, care vizează promovarea bunăstării sale sociale, spirituale și morale, sănătatea sa fizică și mentală, sub orice formă și prin orice mijloace la alegerea sa, este inviolabilă.*

(...)

(4) *Părinții nu pot limita dreptul copilului minor la libertatea de exprimare decât în cazurile prevăzute expres de lege*”.

b) art. 32 alin. (1) pct. 11, 42 și 43 din **Legea nr. 50/1994** privind stabilirea unor măsuri pentru aplicarea Regulamentului (UE) 2022/2.065 al Parlamentului European și al Consiliului din 19 octombrie 2022 privind o piață unică pentru serviciile digitale și de

modificare a Directivei 2000/31/CE (Regulamentul privind serviciile digitale), precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 365/2002 privind comerțul electronic, instituie o serie de contravenții față de furnizorii de platforme online accesibile minorilor.

În consecință, se impune reanalizarea proiectului în raport cu acest cadru normativ, astfel încât soluțiile propuse să fie deplin corelate cu drepturile deja recunoscute minorilor, să nu dubleze obligațiile și regimul sancționator existente și să se integreze coerent în legislația privind protecția copilului și aplicarea Regulamentului (UE) 2022/2065.

Sub rezerva observațiilor de principiu formulate anterior, prezentăm, în cele ce urmează, o serie de observații și propuneri punctuale privind respectarea normelor de tehnică legislativă și redactarea proiectului.

8. Întrucât proiectul are un număr redus de articole, se va reanaliza necesitatea folosirii denumirilor marginale ale articolelor, acestea urmând să fie eliminate, întrucât nu sunt justificate de întinderea și complexitatea reglementării.

9. Propunerea legislativă debutează cu definirea unor expresii utilizate în cuprinsul legii, fără ca anterior să fie reglementate scopul și obiectul actului normativ. Or, având în vedere caracterul autonom al reglementării propuse, este necesar ca legea să stabilească mai întâi, într-un articol distinct, finalitatea urmărită de legiuitor, respectiv protecția minorilor în mediul online.

Totodată, pentru asigurarea unei structuri logice și coerente a reglementării, recomandăm ca dispozițiile privind domeniul de aplicare (actualul art. 11) și interesul superior al copilului (actualul art. 14) să fie incluse tot în partea inițială a proiectului, urmând ca definițiile să fie plasate ulterior acestora.

În ipoteza însușirii acestor observații, articolele subsecvente vor fi renumerotate, iar normele de trimitere vor fi revăzute.

10. La **titlu**, denumirea generică „PROPUNERE LEGISLATIVĂ” se va înlocui cu denumirea categoriei juridice a actului normativ, respectiv „**LEGE**”, titlul urmând să fie redactat astfel:

„**LEGE** privind protecția minorilor în utilizarea serviciilor de rețele **de socializare online**”

Totodată, după titlu se va introduce formula introductivă:

„**Parlamentul României adoptă prezenta lege**”.

11. La **actualul art. 1**, întrucât sunt definite doar expresii, cuvântul „termenii” se va înlocui cu cuvântul „**expresiile**”. În plus, în

acord cu uzanțele redacționale, definițiile expresiilor vor fi redată în ordine alfabetică.

În ceea ce privește structura **lit. a), f) și g)**, facem trimitere la dispozițiile art. 49 alin. (2) și (3) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, potrivit cărora *„o enumerare distinctă, marcată cu o literă, nu poate cuprinde, la rândul ei, o altă enumerare și nici alineate noi”*, iar *„dacă ipoteza marcată cu o literă necesită o dezvoltare sau o explicare separată, aceasta se va face printr-un alineat distinct care să urmeze ultimei enumerări”*.

La **lit. a)**, pentru asigurarea unității terminologice cu dreptul Uniunii Europene și evitarea instituirii unei terminologii paralele, se recomandă utilizarea în cuprinsul proiectului a noțiunii prevăzute la art. 2 pct. 7 din Regulamentul (UE) 2022/1925 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 septembrie 2022 privind piețe contestabile și echitabile în sectorul digital și de modificare a Directivelor (UE) 2019/1937 și (UE) 2020/1828 (Regulamentul privind piețele digitale), respectiv **„serviciu de rețele de socializare online”**. În consecință, termenul definit și trimiterile la acesta vor fi reformulate în mod corespunzător.

Totodată, semnalăm că definirea „serviciului de rețele de socializare online” prin raportare la noțiunea generică de „serviciu al societății informaționale” este prea largă și nu reflectă în mod adecvat categoria juridică vizată. Astfel, în sistemul Regulamentului (UE) 2022/2065, platformele online reprezintă o subcategorie a serviciilor de găzduire, care sunt, la rândul lor, servicii intermediare ale societății informaționale, iar Regulamentul (UE) 2022/1925 definește serviciul de rețele de socializare online ca fiind o platformă.

Totodată, proiectul definește distinct „platforma online” la **lit. b)**, iar obligațiile reglementate sunt instituite, în principal, în sarcina furnizorilor platformelor online. Pentru asigurarea preciziei normei și a corelării terminologice a dispozițiilor proiectului, se recomandă ca definiția de la **lit. a)** să fie construită prin raportare la noțiunea de „platformă online”, nu la cea de serviciu al societății informaționale.

La **actualul pct. 2 al lit. a)**, recomandăm reanalizarea expresiei „distribuirea publică sau semi-publică”, pentru următoarele considerente.

Astfel, Regulamentul (UE) 2022/2065 utilizează noțiunea de „diseminare către public”, definită la art. 3 lit. k) ca *„punerea informațiilor la dispoziția unui număr potențial nelimitat de terți, la cererea destinatarului serviciului care a furnizat informațiile”*. În

aceste condiții, sintagma „distribuirea publică” nu este corelată cu terminologia regulamentului.

Pe de altă parte, noțiunea de distribuire „semi-publică”, care nu este definită în cuprinsul proiectului, nu permite delimitarea clară între diseminarea către public și comunicarea către un cerc determinat de utilizatori, precum membrii unui grup închis ori conexiunile aprobate ale titularului unui cont. Această lipsă de precizie este de natură să genereze dificultăți în stabilirea serviciilor care intră în domeniul de aplicare al legii, inclusiv prin raportare la excluderea serviciilor de comunicații interpersonale prevăzută la art. 11 alin. (2) lit. a) din proiect.

Prin urmare, pentru asigurarea clarității și a corelării cu Regulamentul (UE) 2022/2065, se recomandă înlocuirea expresiei „distribuirea publică” cu sintagma „diseminarea către public”, iar, în măsura în care se urmărește includerea și a diseminării conținutului către categorii restrânse de utilizatori, noțiunea de distribuire semi-publică trebuie definită prin criterii obiective și delimitată de comunicațiile private.

De asemenea, sintagma „care nu se cunosc în mod necesar” este superfluă, întrucât nu delimitează sfera serviciilor vizate și include atât interacțiunile dintre utilizatori care se cunosc, cât și pe cele dintre utilizatori care nu se cunosc. Prin urmare, propunem eliminarea sintagmei respective.

Totodată, considerăm că termenul „abonări” este impropriu contextului normei, sensul acestuia fiind mai degrabă acela al contractării unui serviciu. Ca atare, se recomandă înlocuirea termenului „abonări” cu o formulare care să exprime funcționalitatea avută în vedere, cum ar fi urmărirea activității altor utilizatori ori a conținutului publicat prin anumite conturi sau canale.

La lit. b), pentru precizia și concizia normei, sugerăm următoarea formulare:

„b) platformă online - serviciu de găzduire care îndeplinește condițiile prevăzute la art. 3 lit. i) din Regulamentul (UE) 2022/2065 al Parlamentului European și al Consiliului din 19 octombrie 2022 privind o piață unică pentru serviciile digitale și de modificare a Directivei 2000/31/CE (Regulamentul privind serviciile digitale);”.

La lit. c), semnalăm că sintagma „furnizează sau administrează o platformă online” nu este corelată cu terminologia dreptului Uniunii Europene. Astfel, art. 2 lit. b) din Directiva 2000/31/CE definește furnizorul de servicii ca fiind persoana fizică sau juridică furnizoare de servicii ale societății informaționale. Noțiunea de „administrare” nu

este circumstanțiată, astfel încât aceasta ar putea include și persoane care desfășoară numai activități tehnice, operaționale ori de mentenanță, fără a avea calitatea de furnizor al serviciului. Având în vedere că obligațiile și răspunderea reglementate prin proiect revin furnizorilor platformelor online, se impune reanalizarea formulării, în vederea delimitării neechivoce a subiectelor de drept vizate.

Totodată, semnalăm că sintagma „în măsura în care serviciile sunt oferite utilizatorilor aflați pe teritoriul României” nu constituie un element definitoriu al noțiunii de furnizor al platformei online, ci privește sfera teritorială de aplicare a legii. Pentru claritatea și sistematizarea reglementării, se recomandă ca definiția să fie limitată la elementele care caracterizează furnizorul, iar condiția referitoare la oferirea serviciilor persoanelor aflate pe teritoriul României să fie prevăzută la art. 11, destinat domeniului de aplicare.

În subsidiar, în cazul menținerii actualei soluții, se va reanaliza utilizarea termenului „utilizatori”, întrucât Regulamentul (UE) 2022/2065 definește la art. 3 lit. b) noțiunea de **„destinatar al serviciului”**. Observația este valabilă și pentru alte situații similare din proiect.

La **lit. d)**, pentru un plus de rigoare normativă, recomandăm următoarea formulare:

„d) verificarea vârstei - procesul de stabilire, prin mijloace adecvate și proporționale și cu respectarea principiului reducerii la minimum a datelor cu caracter personal, a faptului că destinatarul serviciului a atins pragul de vârstă aplicabil potrivit prezentei legi;”.

La **lit. e)**, termenul „soluții” are un caracter generic și nu indică natura mijloacelor prin care se realizează verificarea vârstei. Prin urmare, recomandăm înlocuirea acestuia cu sintagma „mijloace tehnice și organizatorice utilizate pentru verificarea vârstei”.

Totodată, semnalăm că expresia „care reduc în mod substanțial posibilitatea declarării false a vârstei” raportează eficiența mecanismului exclusiv la prevenirea declarării unei vârste nereale, deși verificarea poate fi eludată și prin alte modalități, iar unele mecanisme nu se întemeiază pe declararea vârstei. Ca atare, se impune revederea expresiei respective.

De asemenea, pentru un plus de rigoare normativă, propunem ca expresia „principiilor protecției vieții private, minimizării datelor și securității prelucrării” să fie reformulată astfel: „dreptului la viață privată, principiului reducerii la minimum a datelor cu caracter personal

și cerințelor privind securitatea prelucrării”. Observația este valabilă și pentru alte situații similare din proiect

La **lit. f)**, în cadrul **primei categorii enumerate**, semnalăm că sintagma „conținutul (...) sexual explicit” este susceptibilă să includă, prin caracterul său general, și materiale cu scop educațional, medical, științific ori documentar. Astfel, termenul „explicit” descrie modalitatea de prezentare a conținutului, fără a delimita finalitatea acestuia. Observația este valabilă și pentru **art. 3 alin. (3) lit. c)**.

La **lit. f)**, în cadrul **cele de-a patra categorii enumerate**, semnalăm că sintagma „practici de exploatare” este insuficient determinată, întrucât nu rezultă natura formelor de exploatare avute în vedere. Întrucât definiția fundamentează aplicarea unor măsuri de restricționare a conținutului, se impune circumstanțierea sintagmei prin indicarea formelor de exploatare vizate. Observația este valabilă, în mod corespunzător, și în ceea ce privește expresia „manipularea emoțională”, prevăzută în cadrul **cele de-a cincea categorii enumerate**.

La **lit. f)**, în cadrul **cele de-a cincea categorii enumerate**, semnalăm că neologismul „grooming” nu este definit, astfel încât nu poate fi stabilită cu precizie conduita avută în vedere. Art. 222 din Codul penal reglementează infracțiunea de **racolare a minorilor în scopuri sexuale**, care are un conținut juridic determinat. În consecință, se impune înlocuirea termenului „grooming” cu o formulare în limba română și delimitarea conduitei vizate, urmând ca, în cazul în care intenția este aceea de a se face referire la fapta prevăzută la art. 222 din Codul penal, să fie utilizată terminologia consacrată de acesta. Observația este valabilă și pentru **cea de-a treia categorie enumerată la lit. g)**.

Totodată, din punct de vedere gramatical, sintagma „ori a comportamente” se va reda sub forma „ori comportamente”.

La **lit. f)**, **teza finală** „Sunt incluse, fără a se limita la acestea, categoriile de conținut prevăzute la prezenta literă” este redundantă și lipsită de valoare normativă, întrucât caracterul exemplificativ al enumerării rezultă deja din utilizarea termenului „inclusiv”. În consecință, se recomandă eliminarea acestei teze.

La **lit. g)**, în **partea introductivă**, verbul „instruiește” este utilizat impropriu, întrucât un conținut nu poate „instrui comportamente”. Totodată, semnalăm că termenul „comportamente” nu acoperă toate ipotezele enumerate, întrucât „jocurile de noroc ori mecanismele similare jocurilor de noroc” nu reprezintă comportamente, ci activități și mecanisme.

La **lit. g)**, în cadrul în cadrul **cele de-a cincea categorii enumerate**, formularea este neclară, întrucât sintagma „destinate minorilor” pare să se raporteze la jocurile de noroc ori la mecanismele similare, iar nu la conținutul prin care acestea sunt promovate. În plus, condiționarea de caracterul destinat minorilor poate restrânge nejustificat sfera normei, întrucât un conținut poate prezenta un risc grav și atunci când promovează jocuri de noroc ori mecanisme similare care nu sunt în mod formal destinate acestora. În consecință, se impune clarificarea soluției normative.

La **lit. g)**, cu privire la **ultima categorie enumerată**, semnalăm că trimiterea generică la „orientări, recomandări sau alte instrumente adoptate de instituțiile Uniunii Europene” este lipsită de precizie, întrucât actele avute în vedere nu sunt individualizate și pot avea natură și efecte juridice diferite, inclusiv caracter neobligatoriu. În această redactare, sfera noțiunii de „conținut cu risc grav pentru minori” ar putea fi extinsă prin instrumente ulterioare, fără ca elementele definitorii ale conținutului supus măsurilor restrictive să fie stabilite prin lege.

Totodată, această categorie introduce cerința existenței unui risc „grav și iminent”, deși partea introductivă a literei se referă numai la „prejudicii grave”, și omite riscurile privind „dezvoltarea minorilor”, menționată în partea introductivă. În consecință, se impune reanalizarea textului, în vederea stabilirii prin lege a unor criterii clare și unitare și a corelării sale cu partea introductivă a definiției.

12. La art. 2 alin. (1), semnalăm că noțiunea de „acces” nu este suficient circumstanțiată, nefiind clar dacă interdicția privește numai crearea și utilizarea unui cont ori profil sau și simpla consultare, fără autentificare, a conținutului disponibil public. Totodată, alin. (2) se referă la prevenirea accesului și utilizării, deși alin. (1) instituie numai interdicția accesului, ceea ce generează o necorelare între cele două norme. Prin urmare, se impune precizarea expresă a operațiunilor interzise minorilor care nu au împlinit vârsta de 15 ani și corelarea corespunzătoare a alin. (1) și (2).

Totodată, sintagma „furnizat prin intermediul unei platforme online” este superfluă și necorelată cu definiția de la art. 1 lit. a), întrucât noțiunea „serviciu de rețele de socializare online” este deja definită, iar serviciul respectiv constituie el însuși o platformă online. În consecință, sintagma menționată se va elimina.

La **alin. (3)**, sintagma „respectării alin. (2)” se va scrie sub forma „respectării **prevederilor** alin. (2)”.

De asemenea, sintagma „cu respectarea protecției vieții private și a legislației privind datele cu caracter personal” este redundantă, întrucât obligația vizează implementarea unor „mecanisme eficiente de verificare a vârstei”, noțiune definită la art. 1 lit. e) inclusiv prin raportare la respectarea dreptului la viață privată și a normelor privind protecția datelor cu caracter personal. Întrucât utilizarea unui termen definit atrage aplicarea tuturor elementelor cuprinse în definiția acestuia, se recomandă eliminarea sintagmei menționate, pentru evitarea repetării aceleiași cerințe normative.

La **alin. (4) prima teză**, semnalăm că sintagma „soluții recunoscute la nivelul Uniunii Europene” este lipsită de precizie. Având în vedere că utilizarea unor astfel de soluții este prevăzută pentru îndeplinirea unei obligații a cărei nerespectare atrage răspunderea contravențională, se impune individualizarea actelor ori standardelor avute în vedere sau, după caz, stabilirea unor criterii clare pe baza cărora poate fi apreciată conformitatea mecanismelor de verificare a vârstei.

Totodată, întrucât Regulamentul (UE) 2065/2022 nu este la prima menționare în text, expresia „privind serviciile digitale” din denumirea acestuia se va elimina. Observația este valabilă pentru toate cazurile similare din proiect.

De asemenea, **teza finală** cuprinde o trimitere eronată la alin. (1), întrucât acesta instituie interdicția accesului minorilor care nu au împlinit vârsta de 15 ani, iar nu o obligație în sarcina furnizorilor. Având în vedere că textul privește caracterul insuficient al simplei declarări a vârstei ca modalitate de verificare, este de analizat dacă trimiterea nu ar trebui realizată la obligația de implementare a mecanismelor eficiente de verificare a vârstei, prevăzută la alin. (3). Totodată, pentru claritate, recomandăm ca expresia „Simplul caracter declarativ al vârstei utilizatorului nu este considerat suficient” să fie redată sub forma „**Simpla declarare a vârstei de către destinatarul serviciului nu este considerată suficientă**”.

13. La art. 3, sfera de aplicare personală nu este stabilită în mod unitar. Astfel, denumirea marginală a articolului se referă la accesul și utilizarea serviciilor de către minorii cu vârsta între 15 și 18 ani, alin. (1) vizează generic „utilizatorii minori”, alin. (2) se referă „în special” la utilizatorii cu vârsta între 15 și 18 ani, iar alin. (5) privește în general minorii sub 18 ani, deși, potrivit art. 2, accesul minorilor care nu au împlinit vârsta de 15 ani este interzis. Pentru claritatea și coerența reglementării, se impune ca întregul articol să fie raportat în mod unitar la „minorii care au împlinit vârsta de 15 ani, dar nu au împlinit vârsta

de 18 ani”, formulare care asigură și delimitarea neechivocă a intervalului de vârstă vizat.

De asemenea, destinatarii obligațiilor nu sunt desemnați în mod unitar. Astfel, alin. (1) și (3) se referă la „furnizorii platformelor online”, alin. (4) la „furnizorii de servicii de rețele sociale online”, iar alin. (5) utilizează termenul generic „furnizorii”. Având în vedere că proiectul definește, la art. 1 lit. a), „serviciile de rețele de socializare online”, iar la art. 1 lit. c) este definită noțiunea de „furnizor al platformei online”, se impune utilizarea consecventă a aceleiași noțiuni, astfel încât să fie stabilite neechivoc subiectele cărora le revin obligațiile prevăzute de articol.

La **alin. (1) și (2)**, noțiunea de „acces progresiv, adecvat vârstei” nu este suficient determinată, iar referirea la „nivelul de dezvoltare, autonomie și reziliență digitală” presupune evaluări individuale, cu caracter subiectiv, fără a se preciza modul în care furnizorii ar putea determina asemenea elemente și efectele juridice ale evaluării. Având în vedere că nerespectarea obligațiilor prevăzute la art. 3 atrage răspunderea contravențională, se impune stabilirea unor criterii obiective și previzibile.

La **alin. (2) și (3)**, se impune reanalizarea utilizării sintagmei „riscuri sistemice” în raport cu toți furnizorii platformelor online. Astfel, potrivit art. 34 alin. (1) din Regulamentul (UE) 2022/2065, obligația de identificare, analizare și evaluare a riscurilor sistemice revine în mod expres furnizorilor de platforme online foarte mari și de motoare de căutare online foarte mari, iar art. 35 alin. (1) reglementează măsurile de atenuare a acestor riscuri pentru aceleași categorii de furnizori. Prin urmare, folosirea noțiunii menționate pentru obligații aplicabile tuturor furnizorilor nu este corelată cu regimul juridic instituit de regulament și poate crea impresia extinderii regimului special prevăzut de acesta.

La **alin. (3) lit. d)**, sintagma „conținut extrem” este lipsită de precizie, întrucât nu rezultă natura conținutului avut în vedere și nici criteriile în raport cu care acesta dobândește caracter „extrem”. Având în vedere că nerespectarea obligațiilor prevăzute la art. 3 atrage răspunderea contravențională, se impune circumstanțierea sintagmei respective prin criterii obiective sau, după caz, utilizarea noțiunilor de „conținut cu risc pentru minori” și „conținut cu risc grav pentru minori”, definite la art. 1 lit. f) și g).

La **alin. (4) lit. a)**, sintagma „conexiunile aprobate” este insuficient determinată, întrucât nu rezultă cine aprobă conexiunea și care sunt categoriile de persoane vizate. Observația este valabilă și

pentru **alin. (5) lit. b)**. Totodată, precizăm că textul redat între paranteze nu respectă prevederile art. 38 alin. (3) din Legea nr. 24/2000, care nu permite prezentarea unor explicații prin folosirea parantezelor.

La **lit. b)**, considerăm că termenul „dispozitivele” este impropriu, întrucât sunt avute în vedere, de fapt, funcționalități software de gestionare a timpului petrecut pe platformă.

La **alin. (5) lit. a)**, considerăm că soluția „dezactivării implicite” a publicității țintite bazate pe profilare nu este deplin corelată cu art. 28 alin. (2) din Regulamentul (UE) 2022/2065, potrivit căruia furnizorii platformelor online nu prezintă pe interfața lor publicitate bazată pe crearea de profiluri prin utilizarea datelor cu caracter personal ale destinatarului serviciului atunci când cunosc, cu un grad rezonabil de certitudine, că acesta este minor. Or, formularea propusă în proiect sugerează că publicitatea respectivă ar putea fi reactivată ulterior de utilizator, deși regulamentul menționat instituie o interdicție, iar nu o simplă setare activată implicit. În consecință, se impune reanalizarea textului, în vederea corelării sale cu norma europeană direct aplicabilă și a evitării instituirii aparente a unui regim mai permisiv decât cel prevăzut de aceasta.

La **alin. (6)**, sintagma „art. 28 și art. 34” se va scrie sub forma „art. 28 și 34”.

14. La art. 4 alin. (1), se constată repetarea, din eroare, atât a numerotării alineatului, cât și a fragmentului „Furnizorii platformelor online răspund pentru implementarea unor măsuri”. Pentru corecta redactare a normei, se impune eliminarea textului repetat.

La **alin. (1)**, formularea „Furnizorii platformelor online răspund pentru implementarea unor măsuri” este improprie, întrucât norma urmărește instituirea unei obligații în sarcina furnizorilor, iar nu reglementarea răspunderii juridice pentru neîndeplinirea acesteia. Această concluzie rezultă și din alin. (2) și (3), care se referă expres la „obligația prevăzută la alin. (1)”. Pentru exprimarea neechivocă a conduitei prescrise și corelarea alineatelor, recomandăm ca expresia „răspund pentru implementarea unor măsuri” să fie redată sub forma „**au obligația de a implementa măsuri**”.

De asemenea, semnalăm că sintagma „furnizorii platformelor online” are o sferă mai largă decât domeniul de aplicare al proiectului, care privește serviciile de rețele de socializare online, iar nu toate platformele online. Pentru identificarea neechivocă a destinatarilor obligației, recomandăm utilizarea consecventă a noțiunii corespunzătoare furnizorilor serviciilor reglementate prin proiect.

Totodată, trimiterea generică la „obligațiile prevăzute la art. 2” este lipsită de precizie, întrucât art. 2 cuprinde atât interdicția aplicabilă minorilor, prevăzută la alin. (1), cât și obligațiile instituite în sarcina furnizorilor la alineatele următoare. Totodată, formularea „obligațiilor prevăzute la art. 2 pentru minorii care nu au împlinit vârsta de 15 ani” este improprie, deoarece obligațiile nu sunt instituite pentru minori, ci în sarcina furnizorilor, în scopul prevenirii accesului acestora. În consecință, se impune indicarea expresă a dispozițiilor din art. 2 la care se face trimitere și reformularea corespunzătoare a textului.

La **alin. (2)**, recomandăm reanalizarea calificării obligației prevăzute la alin. (1) drept „obligație de rezultat”, întrucât rezultatul concret a căruia realizare este impusă furnizorilor nu este determinat cu suficientă precizie. Astfel, alin. (3) consideră obligația îndeplinită atunci când accesul este prevenit „în mod substanțial și verificabil”. Totodată, nu rezultă dacă orice situație de eludare a mecanismelor de verificare atrage neîndeplinirea obligației, inclusiv atunci când aceasta nu este imputabilă furnizorului. Având în vedere că nerespectarea art. 4 constituie contravenție, se impune stabilirea directă și neechivocă a rezultatului urmărit și a criteriilor obiective potrivit cărora se apreciază realizarea acestuia.

Totodată, pentru evitarea exprimării improprie „insuficient eficiente”, recomandăm ca partea finală a normei să fie redactată astfel: „... măsuri pur formale, declarative sau care nu sunt apte să asigure rezultatul prevăzut la alin. (3)”.

La **alin. (4)**, sintagma „conforme cu dreptul Uniunii Europene și cu orientările adoptate în aplicarea Regulamentului (UE) 2022/2065” pune pe același plan normele obligatorii ale dreptului Uniunii Europene și orientările Comisiei Europene, deși acestea din urmă constituie instrumente de îndrumare și evaluare, a căror urmare este voluntară și nu garantează, prin ea însăși, conformitatea cu regulamentul. În această redactare, orientările ar dobândi caracter obligatoriu prin efectul legii naționale și ar putea completa o obligație a cărei nerespectare atrage răspunderea contravențională. În consecință, se impune reanalizarea textului, sintagma putând fi reformulată astfel: „**cu respectarea dreptului** Uniunii Europene și **ținând seama de** orientările adoptate în aplicarea Regulamentului (UE) 2022/2065”.

La **alin. (5)**, dispoziția reia cerințe deja cuprinse în definițiile de la art. 1 lit. d) și e), precum și la art. 2 alin. (3), fiind astfel redundantă. În subsidiar, menționăm că sintagma „soluțiile de verificare a vârstei” nu este corelată cu noțiunea definită și utilizată în proiect, respectiv „mecanisme eficiente de verificare a vârstei”.

15. La **art. 5**, se impune corelarea normei cu art. 8 și clarificarea rolului Autorității Naționale de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal (ANSPDCP). Deși art. 8 stabilește atribuții concrete ale ANCOM, nu rezultă ce atribuții revin ANSPDCP și în ce constă colaborarea dintre cele două autorități. Totodată, includerea ANSPDCP, la alin. (2), între autoritățile cărora ANCOM le poate solicita puncte de vedere și recomandări nu este corelată cu rolul atribuit acesteia la alin. (1), potrivit căruia supravegherea aplicării legii se realizează de ANCOM în colaborare cu ANSPDCP.

La **alin. (1)**, potrivit uzanțelor normative, după denumirile celor două autorități se vor introduce sintagmele „**denumită în continuare ANCOM,**”, respectiv „**denumită în continuare ANSPDCP,**”.

La **alin. (2)**, sintagma „Ministerul Educației” va fi redată corect „Ministerul Educației și Cercetării”. Totodată, pentru rigoarea exprimării, recomandăm ca partea finală a normei să fie redactată astfel: „... precum și altor autorități și instituții publice cu atribuții în domeniul relevante pentru aplicarea prezentei legi”.

16. La **art. 6**, semnalăm că dispozițiile referitoare la verificarea conturilor active la data intrării în vigoare a legii au caracter tranzitoriu, întrucât reglementează, pentru o perioadă determinată, trecerea la noul regim juridic. Or, potrivit art. 53 alin. (2) din Legea nr. 24/2000, normele tranzitorii se plasează după dispozițiile de fond, procedurale și sancționatorii și înaintea dispozițiilor finale.

La **alin. (1)**, sintagma „accesul la serviciu nu a fost anterior supus unor mecanisme eficiente de verificare a vârstei” este improprie, întrucât verificarea vârstei nu privește accesul la serviciu, ci destinatarul serviciului care deține contul. Pentru exprimarea corectă a soluției normative, textul trebuie să se refere la situația în care vârsta titularului contului nu a fost verificată anterior printr-un mecanism eficient de verificare a vârstei.

La **alin. (3)**, recomandăm eliminarea normei, întrucât aceasta instituie, pentru perioada tranzitorie de 6 luni, un regim distinct și insuficient determinat privind limitarea accesului la anumite funcționalități pentru conturile în privința cărora există indicii că titularii nu au împlinit vârsta de 15 ani. Regimul tranzitoriu poate fi asigurat suficient prin termenul prevăzut la alin. (2) pentru verificarea conturilor existente, fără instituirea acestei soluții intermediare.

La **alin. (4)**, dispoziția reia cerințe deja cuprinse în definițiile „verificării vârstei” și „mecanismelor eficiente de verificare a vârstei” de la art. 1 lit. d) și e), astfel încât se impune reanalizarea necesității menținerii sale, pentru evitarea paralelismului legislativ.

În subsidiar, în cazul păstrării alineatului, este necesar ca primul act juridic al Uniunii Europene la care textul face trimitere să fie redat astfel: „Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor)”.

17. La art. 7, se impune clarificarea raportului dintre procedura propusă și mecanismele reglementate de Regulamentul (UE) 2022/2065. Astfel, art. 16 din regulament instituie mecanismul de notificare și acțiune privind conținutul ilegal, art. 17 reglementează obligația de motivare a deciziilor prin care sunt impuse restricții, iar art. 20 prevede sistemul intern de soluționare a plângerilor împotriva deciziilor furnizorilor.

Or, procedura prevăzută de proiect privește și conținutul cu risc pentru minori care, potrivit art. 1 lit. f), nu este în mod necesar ilegal, fără a se preciza dacă aceasta constituie un mecanism distinct ori dacă poate fi realizată prin mecanismele instituite în temeiul regulamentului. În consecință, se impune stabilirea expresă a raportului dintre cele două regimuri, inclusiv pentru situațiile în care același conținut este atât ilegal, cât și susceptibil să prezinte un risc pentru minori, astfel încât să fie evitate suprapunerea procedurilor și instituirea unor obligații necorelate cu normele europene direct aplicabile.

La alin. (1) și (2), limitarea accesului la mecanismele de notificare la categoria „utilizatorilor” necesită reanalizare, întrucât exclude persoanele sau entitățile care nu utilizează serviciul, dar care pot identifica un conținut cu risc pentru minori, precum părinții ori reprezentanții legali, autoritățile publice și organizațiile cu atribuții în domeniul protecției copilului. Sub acest aspect, menționăm că art. 16 alin. (1) din Regulamentul (UE) 2022/2065 prevede accesul oricărei persoane fizice sau entități la mecanismele de notificare a conținutului ilegal. Pentru asigurarea eficienței procedurii, se impune extinderea categoriei persoanelor care pot transmite notificări, fără condiționarea de calitatea de utilizator al serviciului.

La alin. (4) și (5), măsurile similare prevăzute pentru gestionarea conținutului cu risc pentru minori, respectiv a conținutului cu risc grav pentru minori, nu sunt redactate în mod unitar. Astfel, alin. (4) lit. a) se referă la „restricționarea accesului minorilor la respectivul conținut”, în timp ce alin. (5) lit. b) prevede generic „restricționarea accesului la acesta”, formulare care poate fi interpretată ca vizând accesul tuturor utilizatorilor. De asemenea, sintagmele privind limitarea distribuirii ori

a recomandării și cele referitoare la adoptarea altor măsuri sunt formulate diferit, fără a rezulta dacă inițiatorul a urmărit instituirea unor regimuri juridice distincte sau dacă diferențele sunt numai de redactare. Pentru claritatea și unitatea normei, se impune redactarea identică a măsurilor cu același conținut juridic, iar eventualele diferențe determinate de gravitatea riscului trebuie prevăzute expres.

La **alin. (5) și (6)**, se constată o necorelare între cele două norme. Astfel, alin. (5) reglementează măsurile aplicabile „conținutului cu risc **grav** pentru minori”, în timp ce alin. (6) condiționează aplicarea termenului de 48 de ore de existența unui risc **grav și iminent**. Întrucât caracterul **iminent** nu constituie un element general al definiției prevăzute la art. 1 lit. g), se impune clarificarea situațiilor în care devine incident termenul menționat și corelarea corespunzătoare a celor două alineate.

La **alin. (6)**, sintagma „pe baza informațiilor disponibile și a unei evaluări documentate” reia în mod inutil cerințele prevăzute deja la alin. (3), la care textul face trimitere expresă. Pentru claritatea și suplețea reglementării, se recomandă eliminarea sintagmei menționate.

La **alin. (7) partea introductivă**, semnalăm că sintagma „cel puțin” este imprecisă. Observația este valabilă pentru toate situațiile similare din proiect, inclusiv cele referitoare la sintagma „cel mult”.

La **lit. a)**, sintagma „identificarea conținutului notificat” nu este suficient de precisă, întrucât nu garantează că notificarea permite localizarea neechivocă a conținutului vizat. Sub acest aspect, art. 16 alin. (2) lit. b) din Regulamentul (UE) 2022/2065 prevede indicarea localizării electronice exacte a informațiilor, precum adresa URL exactă, și, după caz, a informațiilor suplimentare necesare pentru identificarea conținutului. În consecință, se impune circumstanțierea textului în sensul indicării localizării electronice exacte a conținutului notificat sau a altor informații care permit identificarea acestuia.

La **alin. (10)**, referitor la sintagma „le pun la dispoziția ANCOM sau a instanțelor de judecată, la cerere”, considerăm că punerea la dispoziția autorităților respective trebuie realizată numai în exercitarea competențelor legale ale acestora și potrivit procedurilor aplicabile, cu respectarea cerințelor privind confidențialitatea și protecția datelor cu caracter personal. În consecință, se impune circumstanțierea corespunzătoare a normei.

18. La art. 8 alin. (1), potrivit uzanțelor de redactare, expresia „Autoritatea Națională pentru Administrare și Reglementare în Comunicații (ANCOM)” va fi înlocuită cu acronimul „ANCOM”.

La **alin. (2)**, semnalăm că **lit. e)** se suprapune cu **lit. a)**, întrucât implementarea sau îmbunătățirea mecanismelor de verificare a vârstei și a măsurilor destinate protecției minorilor intră în sfera adoptării, completării ori modificării unor măsuri tehnice și organizatorice necesare respectării obligațiilor prevăzute de lege. Pentru evitarea paralelismului normativ, recomandăm eliminarea **lit. e)**.

La **lit. b)**, semnalăm că solicitarea de informații, documente, rapoarte sau explicații nu constituie, prin natura sa, o măsură de conformare, ci un mijloc de investigare și de verificare a respectării obligațiilor legale. Ca urmare, propunem ca norma să fie reglementată distinct.

La **lit. c)**, sintagma „măsuri provizorii” este insuficient determinată, întrucât proiectul nu precizează natura și conținutul acestor măsuri. Prin urmare, textul conferă ANCOM o marjă de apreciere excesiv de largă și nu îndeplinește cerințele de claritate și previzibilitate.

La **lit. d)**, norma preconizată permite ANCOM să solicite furnizorului inclusiv eliminarea conținutului cu risc grav pentru minori. Măsura poate viza conținut care nu a fost calificat drept ilegal și, în funcție de natura măsurii dispuse, poate produce efecte asupra tuturor utilizatorilor, nu numai asupra minorilor.

Precizăm că, potrivit art. 18 alin. (3) și (4) din Legea nr. 50/2024, ANCOM, în calitate sa de coordonator al serviciilor digitale, nu se pronunță asupra calificării unui conținut drept ilegal decât atunci când are și calitatea de autoritate relevantă. Însă, prin proiect i s-ar atribui o competență distinctă, constând în calificarea unui conținut drept conținut cu risc grav pentru minori și în impunerea unor măsuri restrictive asupra acestuia.

Având în vedere că o asemenea măsură, dispusă de o autoritate administrativă, este susceptibilă să restrângă libertatea de exprimare și dreptul la informare inclusiv în privința conținutului licit, se impune reanalizarea soluției legislative. În măsura în care competența este menținută, aceasta trebuie reglementată în mod riguros și supusă unui control judecătoresc efectiv.

La **alin. (4) și (5)**, se impune reanalizarea trimiterilor la sesizarea Comisiei Europene și la mecanismele de cooperare dintre coordonatorii serviciilor digitale. Competențele Comisiei Europene și cooperarea dintre autoritățile naționale, reglementate de Regulamentul (UE) 2022/2065, privesc supravegherea și asigurarea respectării obligațiilor instituite prin regulament, în limitele repartizării competențelor prevăzute de acesta, iar nu aplicarea unor obligații naționale autonome.

În plus, în cazul furnizorilor stabiliți în alte state membre, aceste mecanisme nu pot fi utilizate pentru asigurarea respectării unor obligații instituite exclusiv prin legea română. Ele pot fi incidente numai în măsura în care faptele constatate constituie și o posibilă încălcare a Regulamentului (UE) 2022/2065, cu respectarea procedurilor și a regulilor de competență stabilite de acesta. Considerentele expuse sunt valabile, în mod corespunzător, și pentru **art. 9 alin. (7)**.

Totodată, referirea, la **alin. (4)**, la furnizorii de motoare de căutare online foarte mari este necorelată cu obiectul proiectului, care reglementează serviciile de rețele de socializare online, acestea fiind configurate ca platforme online, iar nu ca motoare de căutare online. Ca urmare, considerăm că norma trebuie eliminată.

La **alin. (6)**, considerăm că cerințele privind necesitatea, proporționalitatea și respectarea libertății de exprimare și de informare nu ar trebui limitate la măsurile prevăzute la **alin. (2) lit. d)**, ci trebuie să guverneze toate măsurile dispuse de ANCOM care pot afecta exercitarea unor drepturi sau activitatea furnizorilor. Totodată, precizarea potrivit căreia măsurile prevăzute la **alin. (2) lit. d)** se limitează la conținutul cu risc grav pentru minori este redundantă, întrucât reia condiția de aplicare stabilită chiar la litera respectivă, motiv pentru care se impune eliminarea acesteia.

19. În ceea ce privește normele preconizate pentru **art. 9**, semnalăm următoarele:

19.1. Stabilirea contravențiilor în cuprinsul **art. 9** nu este corelată cu dispozițiile **art. 8**, referitoare la mecanismul aplicării măsurilor de conformare, în condițiile în care „nerespectarea obligațiilor prevăzute de prezenta lege”, la care se referă **art. 8**, include și nerespectarea obligațiilor prevăzute la **art. 2 - 4**.

În acest context, precizăm că, în aplicarea principiului legalității sancțiunilor, în cazul măsurilor administrative prevăzute la **art. 8** este necesar să se indice în mod expres care anume „obligații prevăzute de prezenta lege” sunt avute în vedere de text, similar modalității de stabilire a faptelor care constituie contravenții.

Prin urmare, **art. 8 și 9** trebuie reanalizate, urmând a se stabili cu precizie răspunderea incidentă și procedura aplicării sancțiunilor în cazul în care sunt săvârșite faptele prevăzute la **art. 9**.

19.2. La **alin. (1)**, sub rezerva observației anterioare, pentru rigoarea reglementării, este necesar ca trimiterile să se facă doar la acele norme din cuprinsul **art. 2 - 4** care stabilesc obligațiile a căror nerespectare constituie contravenție.

Avem în vedere faptul că, de exemplu, **art. 2 alin. (1)** prevede

interdicția de acces a minorilor care nu au împlinit vârsta de 15 ani, însă din cuprinsul art. 9 rezultă că nu se are în vedere sancționarea minorilor, ci a furnizorilor de platforme online, întrucât sancțiunile din art. 9 alin. (2) sunt prevăzute doar pentru aceste entități.

Pe de altă parte, precizăm că se impune ca textele prin care se stabilesc obligații în sarcina furnizorilor platformelor online să cuprindă criterii clare în funcție de care să se poată stabili dacă aceștia și-au îndeplinit obligațiile.

Avem în vedere, cu titlu de exemplu, faptul că **art. 2 alin. (2)** se referă, în mod generic, la obligația furnizorilor de a lua „toate măsurile necesare”, iar din redactarea **art. 4 alin. (3)** pare a rezulta că, în situația în care minorii sub 15 ani nu au încercat să acceseze respectivele platforme, furnizorul nu ar putea demonstra că măsurile implementate au condus, în mod verificabil, la prevenirea accesului, existând riscul ca obligația prevăzută la **art. 4 alin. (1)** să fie considerată neîndeplinită.

În plus, în lipsa unor definiții legale, nu se înțelege care este conținutul principiilor prevăzute la **art. 4 alin. (5)**.

Se impune, de aceea, reanalizarea textului sub toate aceste aspecte.

La **alin. (2) și (3)**, se impune corelarea regimului juridic al suspendării serviciului. Astfel, la alin. (2), utilizarea conjuncției „sau” configurează suspendarea ca sancțiune alternativă amenzii, în timp ce alin. (3) permite dispunerea acesteia numai dacă măsurile de conformare și sancțiunile pecuniare s-au dovedit insuficiente. Rezultă că suspendarea are caracter subsidiar și poate interveni numai ulterior aplicării amenzii, iar nu alternativ acesteia. În consecință, alin. (2) trebuie reformulat în acord cu succesiunea procedurală prevăzută la alin. (3).

La **alin. (2)** reglementarea este incompletă, întrucât în proiect nu se stabilește care este sensul noțiunii de „cifră de afaceri anuală globală”.

Totodată, semnalăm marcarea eronată a ultimului alineat, fiind necesară înlocuirea acesteia cu marcarea „(9)”.

19.3. Semnalăm că, întrucât **art. 9** nu cuprinde norma referitoare la agenții constatatori ai contravenției sau procedura de aplicare a sancțiunii de către ANCOM, articolul trebuie completat corespunzător intenției de reglementare.

Totodată, pentru rigoarea și corectitudinea reglementării contravențiilor, este necesar ca **art. 9** să fie completat, în final, cu norma referitoare la aplicarea, în ceea ce privește contravențiile, a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 2/2001. În acest sens, propunem următoarea formulare:

„(10) În măsura în care prezenta lege nu stabilește altfel, contravențiilor prevăzute la alin. (1) le sunt aplicabile dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare”.

20. La art. 10, semnalăm că soluția potrivit căreia răspunderea pentru nerespectarea legii revine exclusiv furnizorilor platformelor online confirmă faptul că interdicția prevăzută la art. 2 alin. (1), deși este formulată ca normă adresată minorilor, este transpusă într-un regim de obligații și răspundere aplicabil furnizorilor. Prin urmare, proiectul nu se limitează la stabilirea unei vârste minime de acces, ci instituie obligații naționale autonome direct în sarcina furnizorilor, inclusiv a celor stabiliți în alte state membre. Sub acest aspect, este valabilă, în mod corespunzător, observația de principiu formulată la pct. 7.3 din aviz cu privire la delimitarea competențelor ANCOM.

21. La art. 11 alin. (1), sintagma „astfel cum sunt definite la art. 1 lit. a)” este redundantă, întrucât expresia „servicii de rețele de socializare online”, odată definită în cuprinsul proiectului, se utilizează în întregul act normativ cu înțelesul stabilit prin norma de definiție. Ca urmare, trimiterea se va elimina.

La **alin. (2) și (4),** se impune clarificarea raportului dintre excluderea anumitor servicii din domeniul de aplicare al legii și aplicarea acesteia funcționalităților de socializare ale serviciilor hibride. Astfel, un serviciu utilizat preponderent în scop educațional, medical ori de consiliere poate include și funcționalități de socializare, situație în care nu rezultă dacă serviciul este exclus în întregime, potrivit alin. (2), sau dacă legea se aplică funcționalităților respective, potrivit alin. (4). Prin urmare, este necesară delimitarea expresă a sferei celor două norme și stabilirea regulii aplicabile în cazul suprapunerii ipotezelor reglementate.

La **alin. (2),** pentru rigoarea exprimării, recomandăm reformularea **părții introductive,** astfel:

„(2) Dispozițiile prezentei legi nu se aplică următoarelor categorii de servicii și platforme:”.

La **alin. (3),** pentru utilizarea unei terminologii unitare, sintagma „criteriile prevăzute la art. 1 lit. a)” se va înlocui cu sintagma **„condițiile** prevăzute la art. 1 lit. a)”.

22. La art. 12 alin. (1), deși raportul este calificat drept anual, norma nu stabilește perioada de referință și nici termenul până la care acesta trebuie elaborat și publicat. Pentru asigurarea aplicării unitare a dispoziției, se impune completarea textului cu precizarea că raportul

privește anul calendaristic precedent și cu stabilirea unei date-limită pentru elaborarea și publicarea acestuia.

Totodată, spre deosebire de norma propusă la alin. (3) al art. 13, referitor la raportul de evaluare a impactului legii, norma nu prevede unde anume se publică raportul anual privind aplicarea legii.

La **alin. (2)**, pentru o exprimare fără echivoc, recomandăm ca **partea introductivă** să fie redată astfel:

„(2) Raportul cuprinde **următoarele elemente**:”.

23. La art. 13 alin. (1) și (3), transmiterea raportului de evaluare către Parlament și Guvern este reglementată în mod repetat. Pentru evitarea paralelismului normativ, mențiunea privind transmiterea raportului trebuie păstrată într-un singur alineat.

La **alin. (1)**, potrivit uzanțelor de redactare, sintagma „de la intrarea în vigoare” se va înlocui cu sintagma „de la **data intrării** în vigoare”.

La **alin. (2)**, la **partea introductivă**, semnalăm că sintagma „în special” nu asigură claritate normei, motiv pentru care sugerăm reanalizarea acesteia.

24. La art. 14, semnalăm că principiul interesului superior al copilului este deja consacrat cu caracter general de art. 263 alin. (1) din Codul civil și de art. 2 din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului. În măsura în care se urmărește instituirea unei obligații specifice în sarcina furnizorilor platformelor online, este necesar ca norma să precizeze modul în care acest principiu trebuie valorificat în proiectarea, dezvoltarea și furnizarea serviciilor, precum și raportul său cu obligațiile concrete prevăzute de proiect. În caz contrar, textul are un caracter preponderent declarativ și se impune eliminarea sa.

25. La art. 15, potrivit uzanțelor de redactare, expresia „de la publicarea” va fi redactată sub forma „de la **data publicării**”.

PREȘEDINTE

Florin IORDACHE

București
Nr. 676/20.07.2026